

"JOULUEVANKELIUMI"

Miksi vietämme joulua? Miksi keskelle harmaan arjen sytytetään tuhannet kynttilät vuodesta toiseen? Mikä on sinun joulusi? - Toiselle joulusta tietää pelkkää rahan menoa ja tressiä velvollisuuksineen, mutta toinen taas saattaa tuntea antamisen iloa ja hän nauttii juhlan rauhasta.

Minulle joulusta on tiivistettynä Raamatun jakeessa Joh.3:16:

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen usko, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä."

- Haluan kaikella sillä, mitä teen jouluna, kunniottaa ja arvostaa tätä Jumalan antamaa suurta lahjaa ja pelastusta maailmalle.

Katsellessani omaa lastani joulun odotuksen tunnelmissa, näen hänen silmänsä loistavan tavalla, jota itsekkin koin lapsuudessani.

Lahjan saaminen on hienoa. Lapsi jännittää ja odottaa sitä hetkeä, jolloin jännitys purkautuu perheen yhteisessä ihanassa hetkessä ilohuudoiksi, ihastukseksi, - ja "tykkääköhän isä ja äiti mun antamasta lahjasta"? - Sitten saa maistella kinkkua ja monenlaista joululohkkoa. Lapsi on unohtanut täysin ympärillä olevan maailman. Hän on uppoutunut viettämään Joulun viettoja - täysillä...

Näitä ajatellessani mieleeni kirvoittuu ajatus Jeesuksen omista sanoista: "Lasten kaltainen on taivasten valtakunta." - Niin, miksen minäkin iloitsisi Jumalan antamasta joululahjasta? Miksi en uppoutuisi lapsen tavoin ihastelemaan ja nauttimaan tunnelmasta ja kaikesta kauniista - Hänen lahjastaan?

Mietin, mitä uskovaisuus tuo perheeni jouluun? - Minä, perheen isänä, en örise humalassa pölläytellen lasten päälle tupakan savuja höröittäen sen päälle. En ole hakenut pikkujouluista vierasta hekumaa, en ole tullut myöhään öisin riennoista oksennellen ja räyhäten. Lapsemme ei voi olla huomaamatta isän ja äidin välistä rakkautta ja toistensa arvostamista. Jumala on saanut minussa aikaan sen, että arvostan perhettäni. Rakastan heitä ja haluan meille hyvän joulun kaikkine yhteisine touhuineen.

Uskovaisina saamme kiittää tänä jouluna siitä suuresta armosta ja siunauksesta, millä Jumala on siunannut meitä kuluneena vuotena. Kiperistä tilanteista on selvitty, sairauksia on voitettu ja olemme saaneet

kantaa ehyttä uskoa sydämissämme. Työtä olemme saaneet myös tehdä ja poikammekin on pärjännyt koulussa.

Niin - sydämen pohjasta kiitollisena saan jatkaa elämääni. Onhan kanssamme Herrojen Herra! Kuningasten Kuningas! Jeesus Kristus! - Vapahtajamme, "PARAS JOULULAHJAMME"!

Luukas 2:1-20

Siihen aikaan antoi keisari Augustus käskyn, että koko valtakunnassa oli toimitettava verollepano. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Quiriniuksen ollessa Syyrian käskynhaltijana. Kaikki menivät kirjoittautumaan veroluetteloon, kukin omaan kaupunkiinsa.

Niin myös Joosef lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista ja meni verollepanoa varten Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, sillä hän kuului Daavidin sukuun. Hän lähti sinne yhdessä kihlattunsa Marian kanssa, joka odotti lasta. Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa. Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. Yhtäkkiä heidän edessään seisoivat Herran enkeli, ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko valtasi paimenet, mutta enkeli sanoi heille: "Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra. Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä." Ja samalla hetkellä oli enkelin ympärillä suuri taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa sanoen:*

- Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita Hän rakastaa.

Kun enkelit olivat menneet takaisin taivaaseen, paimenet sanoivat toisilleen: "Nyt Betlehemiin! Siellä me näemme sen, mitä on tapahtunut, sen, minkä Herra meille ilmoitti." He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Tämän nähdessään he kertoivat, mitä heille oli lapsesta sanottu. Kaikki, jotka kuuluivat paimenten sanat, olivat ihmeissään. Mutta Maria kätki sydämeensä kaiken, mitä oli tapahtunut, ja tutkisteli sitä.

Paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet. Kaikki oli juuri niin kuin heille oli sanottu.